

BLAKE PIERCE

s v e z e n í

STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ - KNIHA Č. 4

Stvoření Riley Paigeové

Blake Pierce

Svezení

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Svezení / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Stvoření Riley Paigeové)

„Mistrovské dílo v žánru thriller a mystery! Autor výtečně rozvíjí psychologickou stránku postav a my tak můžeme chápat jejich myšlenky, sdílet jejich strachy a radovat se z jejich úspěchů. Propracovaná zápletka vás bude bavit po celou dobu. Díky spoustě zvrátů se od knihy neodtrhnete, dokud neobráte poslední stránku.“
--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Navždy pryč) SVEZENÍ (Stvoření Riley Paigeové – kniha č. 4) je čtvrtá kniha v řadě psychologicky laděných thrillerů autora bestsellerů Blakea Pierce, jehož bestseller NAVŽDY PRYČ obdržel více jak 1000 recenzí s plným počtem hvězdiček. Sériový vrah vylákává a zabíjí ženy napříč celým státem. K tomu nejspíš používá obytný vůz. FBI se obrací na svou nejmladší a geniální agentku: 22 letou Riley Paigovou. Riley úspěšně dokončila Akademii FBI a je odhodlaná pokračovat v kariéře agentky FBI. Se svým parťákem Jakem dostanou k vyřešení nový případ – a to v ní vyvolá pochybnosti, jestli na něj stačí. Riley a Jake se musí seznámit s komunitou používající obytné vozy – a musí se ponořit do mysli vraha. Brzy zjistí, že nic není tak, jak se na první pohled zdá. Mají co do činění s psychopatem na svobodě, který je neustále překvapuje a který jen tak nepřestane zabíjet oběti. Rileyina vlastní budoucnost je ohrožená. Nezbývá jí než zjistit – dokáže se její geniální mysl vyrovnat mysli psychopatického vraha? Thriller nabitý strhujícím děním, který vám rozbuší srdce, SVEZENÍ, je čtvrtou knihou nové série, která vám nedá spát, dokud neotočíte poslední stránku. Svě čtenáře vrací o dvacet let nazpět, na počátek Rileyiny kariéry – a je tak perfektním doplněním knihy Navždy pryč ze série o Riley Paigeové.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	8
KAPITOLA PRVNÍ	11
KAPITOLA DRUHÁ	15
KAPITOLA TŘETÍ	19
KAPITOLA ČTVRTÁ	23
KAPITOLA PÁTÁ	27
KAPITOLA ŠESTÁ	31
KAPITOLA SEDMÁ	35
Конец ознакомительного фрагмента.	36

Blake Pierce

SVEZENÍ

SVEZENÍ

(STVOŘENÍ RILEY PAIGOVÉ – KNIHA Č. 4)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2019 by Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. Až na výjimky povolené U.S. Copyright Act z roku 1976, nesmí být žádná část této publikace kopírována, distribuována nebo sdílená jakoukoli formou a jakýmikoli prostředky, ani uložena v databázi nebo vyhledávacím systému bez předchozího svolení autora. Tato e-kniha je licencována jen pro vaše osobní užití. Tato e-kniha nesmí být prodávána nebo předávána jiným osobám. Pokud chcete tuto knihu sdílet s dalšími lidmi, zakupte si prosím dodatečné kopie pro každého jednotlivce. Pokud čtete tuto knihu a nezakoupili jste ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše užití, vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete práci tohoto autora. Tato kniha je fikce. Všechna jména, osoby, firmy, organizace, místa, události a skutečnosti jsou výsledkem autorovy představivosti nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná. Grafika na přebalu Copyright Artem Korionov, použito s licencí Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

DOKONALÝ ÚSMĚV (kniha č. 4)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

VE STÍNU LŽÍ (kniha č. 2)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č.1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č.2)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

SVEZENÍ (kniha č. 4)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)

JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

PROLOG

Brett Parmová se akorát vrátila z túry ve vyprahlých a nehostinných arizonských horách. Namísto toho, aby ihned nasedla do svého malého obytného auta, opřela se o vozidlo, zahleděla se směrem na cestu, kterou právě prošla a zhluboka se nadechla suchého, čistého vzduchu. Tohle místo zbožňovala každou vteřinou víc a víc.

A ani nevdá, že je prosinec! pomyslela si.

Nic nemohlo být víc odlišné od pošmourného, větrného zimního počasí v Nebrasce v North Platte. V létě by zde bylo nesnesitelné vedro, a to dokonce i v takto pozdních hodinách. V tomto období by turistika nepřicházela v úvahu.

Pro svou tří týdně dovolenou si nemohla vybrat lepší místo ani období. Kempy nebyly tak přelidněné jako v hlavní turistické sezóně. A také byla spokojená, jak si předělala vůz na obytné auto.

Tuhle dovolenou už potřebovala jako sůl. Její práce na pozici recepční v Hansonově klinice se jí zdála každým dnem více a více nevděčná. Téměř každý, s kým jednala, ať už po telefonu nebo osobně, byl kvůli něčemu našťvaný – někteří kvůli úhradě nákladů pojišťovny, jiní kvůli termínům návštěv v ordinaci nebo nedostupnosti některých lékařů.

Jako bych něco z toho vůbec mohla ovlivnit nebo vyřešit.

Tyto starosti se ale našťestí momentálně zdály na hony vzdálené. Brett se přistihla, jak jí prolitla hlavou myšlenka:

Co kdybych se už nevrátila?

To by bylo něco užívat si penzi už krátce po třicítce. Nebo by mohla udělat něco ještě šílenějšího. Mohla by prostě jen pokračovat dál v cestě, přejíždět od kempu ke kempu, někdy přespat na opuštěných místech mimo kempy, a takto by pokračovala dál na jih až do Mexika a odtud už by se nikdy nevrátila.

Sama sobě se musela smát.

Na takové dobrodružství nebyla dostatečně nezávislá a bezstarostná – nebyla ten typ, který by zapomněl na povinnosti a navzdory nebezpečí...

Jak se to jen říká?

Šel vstříc svému štěstí.

S jistotou věděla, že takového dobrodružství se v životě nedočká. Nehledě na to, že z úspor by dokázala žít jen chvíli, a co pak? Jak by se uživila dál?

Místo toho si musí vychutnat co nejvíc ten pocit štěstí, který zažije v následujících dnech.

To znělo vlastně taky celkem dobře.

Sledovala, jak slunce zapadá za rezavě zbarvená skaliska, když v tom ji vyrušil zvuk přijíždějícího auta. Otočila se a zjistila, že přijíždějící auto je velký obytný vůz.

Celkem ji to překvapilo. Rozhodla se pro tuto zapadlou cestu, protože předpokládala, že ji bude mít jen pro sebe, a to zvláště v tomhle ročním období.

Její překvapení ještě vzrostlo, když řidič sjel z cesty a zaparkoval vedle ní. V kontrastu s velkým obytným vozem vypadalo její předdělené auto jako trpaslík. Ostatně tak jako v kontrastu s téměř všemi vozy, které vídala v kempech.

Takový přepych na kolech – to musí být paráda.

Řidič vystoupil ven. Nevyznačoval se žádnými výraznými rysy, ale působil sympaticky.

Podíval se na Brett a oslovil ji: „Neviděli jsme se náhodou už v kempu Střízlíkovo hnízdo?“

Když se tak nad tím Brett zamyslela, připadal jí muž i jeho vůz skutečně nějak povědomý. Nejspíš ze včerejšího stanoviště, kde strávila noc. Byl podobný spoustě mužů, které vídala v kempech, starších než ona a finančně líp zabezpečených. Většinou cestovali s celou rodinou.

„Možná, že jo,“ odpověděla.

„Jmenuju se Pete,“ představil se jí muž.

„Já jsem Brett.“

„Rád tě poznávám, Brett.“

„Nápodobně,“ řekla Brett. „Kam máš namířeno?“

„Do kempu Bobří ocas,“ odpověděl jí Pete.

„Stejně jako já,“ řekla Brett. „Mělo by to být odsud asi deset minut cesty.“

Pete přikývnul a usmál se: „Taky bych to tak odhadoval.“

Popošel k ceduli s nápisem TURISTICKÁ STEZKA a na chvíli se zahleděl směrem do hor.

„Vypadá to, že ses akorát vrátila z túry,“ otočil se na Brett.

Brett došlo, že ji prozradil batoh, co má ještě pořád na zádech.

„Přesně tak,“ potvrdila mu jeho odhad.

Pete přimhouřil oči: „Přemyslím, že bych tuhle túru taky vyzkoušel. Doporučila bys mi ji?“

Peteova otázka Brett trochu rozhodila.

„No, je to vážně pěkná túra, ale... dneska je už trochu pozdě, nemyslíš? Za chvíli už bude tma.“

Pete si zklamaně povzdechl.

„Asi máš pravdu,“ odvětil. „Třeba bych se sem mohl vrátit zítra.“

Opět se na chvíli zahleděl směrem ke kopcům a pak přešel zpátky ke svému obytnému vozu.

Otočil se na Brett a navrhl: „Nechceš jít na chvíli ke mně a dát si pivo?“

Jeho nabídka Brett překvapila i potěšila zároveň. Ve svých zásobách měla jen balenou vodu a pár limonád, takže pořádně vychlazené pivo slibovalo vítané osvěžení. A kromě toho byla zvědavá, jak vypadá jeho obytný vůz zevnitř.

„To zní dobře,“ odpověděla.

Poté, co jí pomohl dovnitř, zjistila, že vůz je vevnitř ještě prostornější, než se zdál zvenku. Uvnitř byla prostorná kuchyň i se sporákem a dostatek míst na spaní pro víc než jednoho člověka – spíš pro pár s dítětem nebo dvěma.

Přesto nic dalšího nenaznačovalo, že by měl na svých cestách nějaký doprovod. Brett si byla jistá, že kdyby cestovala sama v takovémto obytném vozu, rychle by si na takové pohodlí zvykla. Její vlastní vůz nebyl vybaven skoro ničím kromě matrace.

Pete ukázal na dveře: „Asi už jsi na cestě nějakou dobu. Kdybys chtěla využít koupelnu, tak není problém.“

Brett málem zalapala po dechu.

Opravdová koupelna!

Samozřejmě že nemohla být o mnoho větší než skříň. Ale v porovnání s toaletami v restauracích a na čerpacích stanicích nebo se společnými umývárny v kempech, bude i tak přepychová.

„Děkuju!“ odpověděla.

Otevřela dveře a vstoupila dovnitř kabiny. Dveře se za ní zavřely a ocitla se v naprosté temnotě.

To je zvláštní, pomyslela si.

Nemívají koupelny většinou okno?

Zašátrala rukou vedle dveří, aby našla vypínač na zdi, ale nic nenahmatala. Ačkoliv stejně asi nemohla čekat, že zde bude elektřina, když teď karavan není napojen na žádný zdroj.

Otočila se směrem ke dveřím a chtěla odejít, ale dveřní západka se ani nepohnula.

Musí být rozbitá.

Nesměle zavolala: „Prosím tě, asi jsem se zasekla.“

Nikdo jí neodpověděl.

Její obavy začínaly narůstat. Sáhla do kapsy pro mobil a rozsvítila na něm svítilnu.

Kužel světla dopadl na místnost kolem ní. Teď už její obavy přerostly ve strach.

Nestála v koupelně.

Možná to kdysi byla koupelna, ale v současné úpravě jí chybělo veškeré obvyklé vybavení.

Stála v prosté obdélníkové místnosti jejíž zdi byly pokryté malými děrovanými obklady.

Akustické obložení, pomyslela si.

Je v místnosti s protihlukovou izolací?

Její strach dále narůstal.

Jak si její oči přivykly slabému osvětlení, spatřila, že obložení je poškrábané a odřené.

Zdi byly potřísněné a ušpiněné něčím červeným.

Krev!

Když zaslechla zvuk dveřní západky, začala křičet.

Ale uvědomovala si, že jí to nepomůže.

Dveře se začínaly otevírat a Brett Parmová věděla, že brzy zemře.

KAPITOLA PRVNÍ

Statný muž obrovského vzrůstu předstoupil před mikrofon.

Promluvil: „Je mi ctí...“

Jeho dunivý hlas byl přerušovaný hlukem, který se začal rozléhat ve velké posluchárně.

Riley Sweeneová málem z toho rachotu vyletěla z kůže.

Hluk záhy utichl a o chvíli později se Riley spolu s ostatními absolventy Akademie FBI nervózně zasmála. Ředitel FBI Bill Cormack byl známý pro svůj hluboký dunivý hlas, na který nebylo uzpůsobené nastavení většiny audiosystémů.

Asi by si měl raději ten mikrofon vypnout, pomyslela si Riley.

S takto silným hlasem by ho určitě bez velkých potíží každý v posluchárně slyšel.

Místo toho se ale ředitel Cormack pokorně usmál a tentokrát promluvil do mikrofonu mnohem opatrněji.

„Je mi ctí, že mohu promluvit k letošním absolventům Akademie FBI zde v Quanticu. Gratuluji vám všem, že jste se zvládli vypořádat se všemi výzvami, před které jsme vás v uplynulých osmnácti týdnech postavili.“

Jeho slova Riley zasáhla.

Osmnáct týdnů!

Kdybych tak měla celých osmnáct týdnů.

Promeškala téměř dva týdny, když byla na stopě krutému vrahovi, a tak se nemohla účastnit přednášek a cvičení zde na základně.

Její mentor, zvláštní agent Jake Crivaro, ji bez okolků uvolnil ze studia na Akademii, aby mu pomohla s případem v Západní Virginii – jednalo se o obzvláště otřesný případ, kdy vrah své oběti zabíjel tím, že je celé omotal ostnatým drátem.

Nebylo snadné dohnat poté zameškané hodiny. Závíděla ostatním studentům, že na tuto tvrdou dřinu měli více času než ona. Riley si ale uvědomovala, že rozhodně ne všichni z původně přijatých 200 studentů dnes dokončili své studium. Někteří neuspěli a jiní to zase vzdali.

Byla na sebe hrdá, že se jí navzdory všem okolnostem podařilo uspět.

Riley obrátila svou pozornost zpět na proslov ředitele Cormacka.

„Na cestu, kterou jsme já i ostatní agenti podstoupili, se zpětně ohlížím s údivem. Na tuto cestu se dnes vydáváte i vy. Z osobní zkušenosti vám můžu potvrdit, že tato cesta přináší naplnění – ale občas je také nevděčná. Vaše obětavé činy se ne vždy setkají s vděkem veřejnosti.“

Na chvíli se odmlčel, jako by přemítal nad vlastní osobní zkušeností.

Poté pokračoval: „Myslete na to, že jen pár lidí mimo úřad bude mít ponětí o tom, jaké jsou vaše povinnosti. Za svou práci budete kritizováni, každá vaše chyba bude podléhat pečlivému zkoumání, často za dohledu médií a veřejnosti. Pokud se vám nepodaří vyřešit případ, budete mít pocit, že o tom ví celý svět. Když uspějete, budete mít často pocit, že je to opomíjeno a nedoceněno.“

Naklonil se lehce dopředu a téměř šeptem dodal: „Pamatujte si ale toto – nebudete sami. Nyní jste součástí rodiny – té nejhrdější a nejoddanější a nejvíc pečující rodiny, jakou si vůbec umíte představit. Vždy tu bude někdo, kdo vás utěší, pokud prohrájete. A vždy tu bude někdo, s kým budete moci oslavit svůj úspěch.“

Při zmínce toho slova se Riley sevřelo hrdlo.

Rodina.

Za svůj život v podstatě nepoznala, co je to rodina. Její matka byla zavražděna přímo před jejíma očima, když byla ještě malá holka. Její otec byl naživu – zahořklý samotář a bývalý mariňák, který žil v Apalačských horách. Neviděla ho od té doby, co...

Od kdy vlastně?

Riley došla k tomu, že to muselo být, předtím, než dokončila studium na univerzitě loni na podzim. A jejich setkání bylo všelijaké, jen ne příjemné. Pokud bylo Riley známo, tak její otec měl jen mlhavé ponětí o tom, co v posledních měsících zažila. Pokud o tom tedy měl vůbec nějaké ponětí. Přemýšlela, jestli mu to někdy řekne. A v návaznosti na to jí i napadlo, jestli se s ním vůbec někdy uvidí.

A nyní jí ředitel Cormack nabízel příslib něčeho, o čem Riley vždycky snila, ale nikdy neměla.

Rodina!

Bylo to vážně možné?

Vážně se v následujících dnech bude cítit jako by byla součástí velké rodiny?

Rozhlédla se kolem sebe a zadívala se na tváře ostatních absolventů. Mnozí se na sebe usmívali a jiní si něco během řeči ředitele Cormacka šeptali. Riley věděla, že spousta z nich si zde na Akademii vybudovala s ostatními blízká přátelství.

Zadusila v sobě povzdech, když jí došlo, že ona zde svou „rodinu“ nenašla. Tím, že pomáhala pracovat na případu, neměla tolik času se seznamovat a trávit čas s přáteli. Udělala si zde jen dva opravdu blízké kamarády – svou spolubydlící Frankie Dowovou a Johna Welche, pohledného mladého muže plného ideálů, se kterým se znala už z letního programu FBI pro stážisty.

Frankie a John zde dnes také nechyběli. Absolventi seděli seřazení abecedně podle jmen, takže Frankie s Johnem neseděli s Riley pohromadě. Namísto toho vedle ní seděli spolužáci, které ani neznala.

Riley si musela připomenout, že spolu se svým snoubencem Ryanem Paigem už – nebo alespoň téměř už – tvoří také rodinu. Přestěhuje se za ním zpět do jejich společného bytu v DC a plánují svatbu. Riley prodělala jeden raný potrat, nicméně jednou určitě budou mít děti.

Riley přemítala, jestli sem Ryan dorazil. Byla sobota, což byl často pro právníka na absolventské pozici pracovní den. A kromě toho měl Ryan ohledně Rileyiny kariéry, kterou si vybrala, smíšené pocity.

Ředitel Cormack dokončil svůj proslov a nadešel čas, aby všichni noví agenti byli uvedeni do úřadu. To probíhá tak, že jednoho po druhém vyvolá jménem, aby přišel na pódium a složil slib FBI. Poté, co dotyčný odříká slib, obdrží odznak a vrátí se na své místo.

Cormack vyvolával absolventy podle abecedního seznamu jménem a jeden po druhém chodili odříkat slib. Riley si začala přát, aby její jméno nezačínalo až devatenáctým písmenem abecedy. Čekání, než přijde na řadu, bylo dlouhé. Před ní se na pódiu samozřejmě objevila Frankie a cestou zpět na své místo zamávala na Riley a věnovala jí široký úsměv od ucha k uchu.

Když ředitel konečně vyvolal Rileyino jméno, postavila se a prošla okolo ostatních absolventů v řadě směrem k uličce. Nohy jí náhle v kolenou zeslábly. Když se dostala až k pódiu a stoupala nahoru, měla pocit, jako by ani nebyla ve svém těle.

Konečně se dostala na pódium, pozvedla ruku a opakovala po řediteli Cormackovi: „Já, Riley Sweeneyová, slavnostně slibuji, že budu ochraňovat a bránit Ústavu Spojených států proti všem nepřátelům, doma i v zahraničí...“

Jak pokračovala dál, musela víc mrkat, aby nebyly vidět slzy, které se jí vhněly do očí.

Tohle je skutečné, říkala si v duchu. *Vážně se to děje.*

Slib nebyl dlouhý, ale Riley měla pocit, že jí hlas selhává ještě před jeho dokončením.

Konečně se dostala k závěrečné větě: „...a že budu svědomitě a oddaně vykonávat povinnosti, které mi svěří úřad, do něhož hodlám vstoupit. K tomu mi dopomáhej Bůh.“

Riley natáhla ruku v očekávání, že jí ředitel Cormack předá odznak. Místo toho se ale urostlý muž poněkud rozpustile zazubil a položil odznak na pultík.

„Ještě chvílku vydržte, slečno. Ještě musíme něco vyřídit.“

Riley zalapala po dechu. Že by se jí přeci jen nepodařilo úspěšně výcvik absolvovat?

Ředitel vyndal z kapsy svého saka malou černou krabičku.

„Riley Sweeneyová, je mou ctěnou povinností udělit vám Vyznamenání ředitele za vůdčí schopnosti.“

Riley byla jak omráčená.

Ředitel otevřel malou černou krabičku a vytáhl medaili na stužce. Když ji Cormack pověsil Riley kolem krku, v posluchárně se rozlehl obrovský potlesk. Cormack pochválil Riley za iniciativu a vůdčí schopnosti v průběhu jejího výcviku na Akademii.

Snažila se pozorně poslouchat, co říká, ale točila se jí hlava.

Hlavně neomdlívej, poručila si. Zůstaň stát na nohou.

Doufala, že někdo ředitelův projev nahrával, protože jí všechno splývalo.

Cormack jí něco podával.

To je můj odznak FBI, došlo jí a převzala si ho.

Následně jí podal ruku, potřásli si a Riley se otočila k odchodu.

Když Riley, jakožto čerstvá agentka sestupovala z pódia, všimla si, že zdaleka ne všichni absolventi vypadají, že by jí to přáli. V některých tvářích se dokonce zračilo spíše rozhořčení. Stěžejím jim to ale mohla zazlívát. Když se po vyřešení případu vrátila zpět na Akademii, tak ji při různých cvičeních neustále určovali jako vedoucí týmu. Nebylo žádným tajemstvím, že někteří studenti měli pocit, že Rileyina nedávná zkušenost z terénu jí s sebou přinesla nespravedlivou výhodu oproti ostatním. Zvláště to muselo popudit ty, kteří předtím působili v oblasti prosazování práva.

Riley se posadila zpět na své místo a byla naprosto pohlcená emocemi z toho, že jí bylo uděleno toto ocenění. Nevzpomínala si, že by někdy v životě něco takového zažila.

Zbytek absolventů jeden po druhém na pódiu postupně odříkali přísahu a převzali své odznaky. Když přišel na řadu John, Riley se na něj usmála a zamávala a on jí nesměle zamával nazpátek.

Poté, co i poslední student odříkal svůj slib, ředitel Cormack znovu pogrataloval všem absolventům k úspěchu a oficiálně ukončil ceremonii.

Riley okamžitě zamířila za Johnem a Frankie, kteří pyšně svírali své nové odznaky.

„Dokázali jsme to!“ zvolal John a objal Riley.

„Jsme opravdoví agenti FBI!“ Frankie také objala Riley.

„To teda jsme,“ řekla Riley.

„A nejlepší na tom je, že budeme všichni pracovat na ústředí v DC. Zůstaneme spolu!“ dodala Frankie.

„To nebude mít chybu!“ souhlasila Riley.

Zhluboka se nadechla. Po náročném létě, které prožila, jí konečně vše vycházelo. Dokonce lépe než si kdy představovala.

Rozhlédla se kolem sebe po Ryanovi a spatřila, jak se za ní prodírá davem.

Tak to přeci jen zvládl a dorazil. A mile se usmívá.

„Gratuluju, zlato,“ řekl a políbil ji na tvář.

„Děkuju,“ Riley mu opětovala polibek.

Ryan vzal Riley za ruku: „A teď můžeme vyrazit domů.“

Riley se usmála a přikývla. To byla další skvělá věc na dnešním dni. Po dobu trvání výcviku na Akademii musela přespávat na koleji, zatímco Ryan zůstal v bytě v DC. Netrávili spolu tolik času, kolik by si oba přáli.

Příslib práce na ústředí FBI v DC znamenal, že bude dojíždět jen pár stanic metrem. Můžou spolu konečně začít žít a za nedlouho by mohli začít plánovat svatbu.

Než se ale Ryan a Riley otočili k odchodu, John na Riley zavolał: „Riley, počkej. Ještě musíme něco vyřídit.“

Riley otevřela doširoka oči, když jí to došlo.

No jo, ještě něco musíme vyřídit.

Spolu se svými přáteli vyšla ven do studeného zimního počasí, kde už všichni noví agenti v řadě za sebou čekali frontu ke skladu zbraní. Riley a její dva přátelé si rychle pospíšili, aby se zařadili do fronty. Ryan je následoval.

Riley si všimla, že Ryan vypadá poněkud zmateně.

Vůbec nemá tušení, co se tu děje, došlo jí.

Teď ale nebyl vhodný čas mu něco vysvětlovat. Riley a její přátele se blížili k veliteli této sekce.

Když se k němu dostali, předal jim všem služební zbraň – pistoli Glock ráže 22.

Ryan zůstal překvapeně stát s pusou dokořán. Riley si stihla všimnout, že v jeho výrazu se nezračilo jen překvapení, ale také obavy.

Bude si muset zvyknout, že nosím zbraň, pomyslela si.

Riley se na něj usmála: „Tak to by bylo, teď můžeme vyrazit domů.“

Když se loučili s jejími přáteli, ulevilo se jí, že neproněs žádný komentář ohledně smrtící zbraně, kterou má u sebe.

Všechno bude v pohodě, říkala si v duchu.

V tom k ní ale přistoupil neznámý mladý muž s obálkou v ruce.

„Vy jste Riley Sweeneyová?“ zeptal se jí.

„Ano,“ odpověděla Riley.

Mladík jí podal obálku se slovy: „Tohle je pro vás. Tady to, prosím, podepište.“

Riley podepsala převzetí obálky a okamžitě ji otevřela.

Když si přečetla obsah sdělení uvnitř, zapotácela se pár kroků dozadu.

„Co se děje?“ zeptal se Ryan.

Ztěžka polkla a odpověděla: „Změna místa výkonu práce.“

„Co tím chceš říct?“

„Že nebudu pracovat na ústředí FBI v DC. Byla jsem převelena na oddělení behaviorální analýzy tady v Quanticu.“

Ryan se zakoktal: „Ale – ale ty jsi říkala... Měli jsme začít žít spolu.“

„Začneme a budeme,“ okamžitě ho ujistila Riley. „Vždyť to není tak daleko na dojíždění.“

Přesto ale sama moc dobře věděla, že tato změna jim značně zkomplikuje život. Neznamenalo to, že spolu nebudou moci zůstat, ale rozhodně to nebudou mít lehké.

„No, takhle to přeci nepůjde. Musí to změnit,“ vyštěkl Ryan.

„Nemůžu je přinutit, aby to změnili,“ odvětila Riley. „Jsem tu úplně nováček na nejnižší pozici, jako ty v advokátní kanceláři.“

Ryan na pár okamžiků ztichl a pak zavrčel: „Kdo tohle vůbec vymyslel?“

Riley se nad tím zamyslela. Když uváděli tři lokality, ve kterých by chtěla působit, Quantico mezi nimi určitě nebylo. Kdo se jen mohl zasadit o to, aby ji umístili právě sem?

Hned, jak jí to došlo, musela si povzdechnout.

Moc dobře vím, kdo má tohle na svědomí.

KAPITOLA DRUHÁ

Zvláštní agent Jake Crivaro nespokojeně zíral na svá míchaná vajíčka.

Měl jsem na to oficiální uvedení do úřadu dorazit, přemítal.

Seděl na velitelství oddělení behaviorální analýzy v budově v Quanticu a přemýšlel o své mladé svěřenkyni Riley Sweeneyové. Její uvedení do úřadu po dokončení Akademie FBI proběhlo před dvěma dny a on tam chyběl, z čehož měl teď špatný pocit.

Našel si výmluvu, proč tam nejít – měl na starosti příliš papírování. Pravdou ovšem bylo, že všechny tyto oficiální ceremonie nesnášel a nebyl schopný se přemluvit k tomu, aby tam došel, posadil se mezi ostatní a poslouchal proslov, který slyšel v různých obměnách už tolikrát.

Kdyby tam šel, mohl využít příležitost jí do očí sdělit, že to byl on, kdo zařídil její přemístění z DC do oddělení behaviorální analýzy v Quanticu.

Místo toho poslal poslíčka, který to vyřídil místo něho.

Určitě měla z přesunu do oddělení behaviorální analýzy radost. Její jedinečný talent zde bude mít mnohem lepší využití, než by tomu bylo v DC.

Jakeovi došlo, že Riley možná netuší, že z ní udělal svého parťáka.

Doufal, že až Riley zjistí, že budou pracovat spolu, příjemně ji to překvapí. Pracovali spolu už na třech dost složitých případech a po každé tvořili dobrý tým. Ve svém mladém věku byla občas nevypočitatelná, ale vždycky ho dokázala překvapit svou nezvykle silnou intuicí a schopností vhledu.

Mohl jsem jí alespoň zavolat, vyčetl si.

Jake se podíval na hodinky. Touhle dobou už musí být Riley na cestě sem, aby nastoupila první den do práce.

Akorát se napil z šálku kávy, když mu zazvonil telefon.

Přijal hovor a na druhém konci se ozval známý hlas: „Ahoj, Jakeu. Tady Harry Carnes. Nevolám nevhod?“

Hlas dávného přítele přiměl Jakea k úsměvu. Harry byl policejní detektiv z Los Angeles v důchodu. Před několika lety společně pracovali na jednom případě, při kterém došlo k únosu celebrity. Padli si společně do oka a od té doby zůstali v kontaktu.

„Rozhodně ne, Harry,“ odpověděl Jake. „Moc rád tě slyším. Děje se něco?“

V telefonu uslyšel Harryho povzdech: „Něco mě trápí a doufal jsem, že bys mi s tím mohl pomoci.“

Jake měl o Harryho obavy.

„Moc rád, kamaráde,“ řekl. „O co se jedná?“

„Pamatuješ si na tu vraždu v Coloradu, ke které došlo loni? Zavražděná žena v parku Dyson?“

Jakea překvapilo, že Harry mluví zrovna o tomhle případě. Když Harry odešel od policie v LA, přestěhoval se spolu se svou ženou Jillian do Gladwinu, malého městečka ve Skalnatých horách hned vedle parku Dyson. Jednoho dne bylo na turistické stezce nalezeno tělo mladé ženy. Ačkoli už byl Harry mimo službu, stejně se snažil pomoci místní policii s vyřešením případu. Ale marně.

„Samozřejmě, že pamatuju,“ řekl Jake. „Proč se ptáš?“

Na druhé straně se rozhostilo ticho.

Pak Harry promluvil: „No... Myslím, že k tomu došlo znovu.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Jake.

„Myslím, že vrah znovu zaútočil. Další žena byla zavražděná.“

Jake s sebou šokovaně trhnul.

Zeptal se: „Další vražda v parku Dyson?“

„Kdepak. Tentokrát k tomu došlo v Arizoně. Vysvětlím ti to. Víš, jak rádi s Jillian cestujeme v zimě na jih? No tak právě teď jsme v Arizoně, v kempu nedaleko Phoenixu. Dnes ráno ve zprávách

říkali, že na turistické stezce severně odsud bylo nalezeno tělo mladé ženy. Volal jsem místní policii a podělili se se mnou o pár podrobností.“

Harry si odkašlal: „Ta holka měla pořezaná zápěstí, Jakeu. Musela vykrvácet, ale došlo k tomu na jiném místě, než kde bylo nalezeno její tělo. Úplně stejně jako to bylo u oběti v parku Dyson. Vsadím se, o co chceš, že se jedná o stejného vraha.“

Jake byl na pochybách.

„Já ti nevím, Harry,“ řekl. „Od té vraždy v Coloradu už uplynulo dost času. Je poměrně velká šance, že jakákoli podobnost těch dvou případů je čistě náhodná.“

Harryho hlas zněl najednou mnohem naléhavěji.

„No jo, ale co když se nejedná o náhodu. Co když to udělal ten samý, co předtím zabil v Coloradu? Co když se z toho stala jakási záliba?“

Jake v sobě zadusil povzdechnutí. Pro svého kamaráda měl pochopení. Harry se mu svěřil, jak moc ho zklamalo, že nebyl schopný pomoci místní policii v Gladwinu a státní policii z Colorada dostihnout vraha. Nebylo tedy příliš šokující, že nová vražda, která se vyznačovala podobnými detaily v Harrym vyvolala vlnu zájmu.

Ale když se někdo věnuje osamoceně turistice ve volné přírodě, může se občas stát obětí vraždy. Někteří lidé i přes všechna varování stejně sami do divočiny vyráželi.

Jake nechtěl Harrymu bez okolků říct, že si myslí, že se plete.

Ale co mu mám říct?

Jake neměl tušení.

Harry pokračoval: „Říkal jsem si, Jakeu... nemohl bys to převzít jako případ pro oddělení behaviorální analýzy? Teď když jde o dvě vraždy ve dvou různých státech?“

Jake se cítil čím dál víc nepříjemně.

„Harry, takhle to ale přece nefunguje. Záleží na policii v Arizoně, zda požádají FBI o pomoc. A pokud vím, tak to neudělali. Dokud se tak nestane, tak to není v naší kompetenci. To jediné, že bys jim poradil, že mohou zavolat FBI...“

Harry ho přerušil: „To už jsem zkoušel. Nejsm schopný přesvědčit místní policii, že ty případy jsou propojené. A sám moc dobře víš, jak místní policie vnímá, když se jim FBI snaží vstupovat do jejich rajónu. Nejsou z toho zrovna nadšený.“

Ne, to opravdu nejsou, pomyslel si Jake.

Nebylo těžké představit si, jak se policie v Arizoně tváří na to, že se jim nějaký policista v důchodu snaží vysvětlit, že jim něco důležitého uniká. Ale v jednom měl Harry skutečně pravdu. Jakmile zločinec spáchá vraždu ve více než jednom státu, pak FBI nepotřebuje pozvání, aby převzala daný případ. Pokud měl Harry pravdu, že se jedná o jednoho a toho samého vraha, pak případ mohla začít vyšetřovat FBI.

Pokud měl Harry pravdu.

Jake se pomalu nadechl: „Harry, já vážně nevím, jestli s tím něco ze své pozice zmůžu. Nebude jednoduché přesvědčit vedení, aby z toho udělali oficiální případ FBI. Z části jde i o to, že FBI nebude chtít převzít případ, který místní policie považuje za ojedinelou vraždu. Ale...“

„Jaké ale?“

Jake po krátkém zaváhání dodal: „Dej mi čas, ať to promyslím. Ozvu se ti.“

„Díky, kamaráde,“ řekl Harry.

Rozloučili se a oba zavěsili.

Jake se zakabonil a v duchu zanaříkal, proč proboha sliboval Harrymu, že se mu ozve. Byl si jistý, že se mu nepodaří přesvědčit zvláštního agenta pověřeného vedením Erika Lehla, že by tento případ měla převzít FBI. Rozhodně ne na základě takto vzdálené souvislosti.

Sakra, já si vůbec nevěřím.

Ale řekl to, co řekl, a Harry čekal v Arizoně, až se mu Jake ozve nazpátek. A to jediné, co mu Jake bude schopný říct, bude to samé, co mu měl říct už teď, než zavěsil – že do tohohle se FBI rozhodně pouštět nebude.

Nějakou dobu zíral na svůj mobil a snažil se přimět k tomu, aby Harrymu zavolal nazpět. Ale nepřemluvil se k tomu – alespoň ne prozatím.

Na místo toho se usadil a konečně se pustil do snídane. Napadlo ho, že další hrnek kávy by mu mohl pomoci lépe vymyslet, jak se vypořádat s touhle situací.

Anebo taky ne.

Jake si uvědomoval, že v poslední době nebyl příliš ve formě. Cítil se na nic ještě před tím telefonátem od Harryho a nebylo to jen kvůli tomu, že se nezmohl dorazit na Rileyino slavnostní uvedení do úřadu.

Případ, který s Riley před několika týdny vyřešili – ohavné vraždy ostnatým drátem – ho naprosto vyčerpalo. Čím byl starší, tím častěji se cítil vyhořelý. Energie se mu zpátky nevracela tak jako kdysi. A měl podezření, že si toho všímají i kolegové zde z oddělení. Vlastně se domníval, že to je důvod, proč mu Erik Lehl zatím nepřidělil žádný další případ.

A možná to tak bylo správně.

Možná se na to sám ještě necítil.

Anebo na to už možná vůbec neměl – a mít nebude.

Povzdechl si do hrnku od kávy a hlavou mu prolétla myšlenka: *Možná je opravdu na čase odejít do důchodu.*

Tahle myšlenka ho v poslední době napadala často. Byl to jeden z důvodů, proč vyvinul takové úsilí, aby přesunuli Riley Sweeneyovou na oddělení behaviorální analýzy. A také to byl důvod, proč udělal z této čerstvé agentky svého parťáka. Za celou tu dobu, kdy působil jako profilovač, se nikdy nesetkal s někým, kdo by oplýval podobným talentem jako on sám – schopností zcela se ponořit do mysli vraha.

Bez ohledu na to, kdy přesně odejde do důchodu, chtěl za sebou zanechat někoho, kdo bude pokračovat v jeho práci – mladého agenta, který se vydá v jeho šlépějích a zaujme jeho místo. Připravit na to Riley možná vůbec nebude snadné, což mu přidělovalo vrásky. Často ji popisoval jako „neopracovaný diamant“.

A ona skutečně byla neopracovaným diamantem. A i když už absolvovala Akademii, Jake byl přesvědčený, že stejně bude náročné se těch hrubých hran zbavit – její zbrklosti, tendenci vykládat si pravidla po svém nebo je rovnou porušovat a neřídit se rozkazy a nedostatku disciplíny, když používá svůj talent.

Musí se toho ještě hodně co učit, pomyslel si Jake.

A nebyl si vůbec jistý, jestli má sílu na to zhostit se nelehkého úkolu ji naučit vše, co potřebuje. Zvláště když už byl za vrcholem svých sil.

Jedním si ale jistý byl – nesmí na ni být moc hodný. Tedy, ne že by ji do teď nějak rozmazloval. Spíš se musel držet zpátky, aby nevybuchl, když provedla nějakou šílenou začátečnickou chybu. Ale měl ji rád, byť se to snažil nedávat příliš najevo. Připomínala mu jeho samotného, když byl mladší.

Občas tedy cítil nutkání k ní být až příliš shovívavý.

Ale to nesmí.

Mají před sebou spoustu tvrdé práce. A musí ji vycvičit co nejrychleji.

Ve chvíli, kdy Jake dojedl snídani, už zase přemítal o Harrym Carnesovi, který pořád čekal na to, že mu zavolá nazpět.

Co bych tak pro něj mohl udělat? dumal Jake.

Muselo se nechat, že myšlenka, že by vyrazil do terénu, byla pro Jakea povzbuzující.

A proč ne?

Nevypadalo to, že by mu Erik Lehl plánoval přiřadit v dohledné době nějaký případ.

A když mu nepřidělí případ, bude sedět v kanceláři a věnovat se nudnému papírování.

Ledaže...

V Jakeově hlavě se začal rodit nápad.

Zbývá mu ještě spousta dovolené. Mohl by požádat Lehla o tři dny volna, jet do Arizony a tam by zjistil, jestli Harrymu nemůže nějak pomoci.

Ale Riley Sweeneyová je na cestě sem, aby se hlásila do služby.

Když nastoupí sem do služby a její zkušenější parťák bude zrovna na dovolené, nebude to pro ni moc užitečné.

Proč by ale nemohla jet se mnou?

Pro čerstvou agentku by to mohla být příležitost, jak nasbírat nějaké zkušenosti, aniž by se ocitla ve velkém nebezpečí.

Na tváři se mu objevil spokojený úsměv.

Jake opustil kancelář a zamířil za Erikem Lehlem.

A kdo ví? Třeba se z toho nakonec vyklube něco zajímavého.

KAPITOLA TŘETÍ

Do budovy oddělení behaviorální analýzy v Quanticu se Riley blížila s příšernou náladou. Cesta sem z jejího bytu v DC byla horší, než čekala. Doprava v ranní špičce byla tak hustá, že se jí málem nepodařilo najet na sjezd z dálnice.

Kdybych dojížděla v opačném směru, bylo by to ještě horší, opakovala si v duchu.

Beztak ale nebude žádná sranda dojíždět v takovém provozu každé ráno. A odpoledne po práci se vracet domů – bude to aspoň o něco snesitelnější?

Když konečně dorazila k vyhrazenému parkovišti, spatřila dva vjezdy – jeden pro návštěvníky a jeden pro personál.

Který vjezd má použít?

Nikdo jí k tomu nic neřekl. Nikdo ji ani nekontaktoval od té doby, co předevčírem po ceremonii obdržela vzkaz, že se má hlásit do služby zde v Quanticu, a ne v DC.

Když si ten vzkaz přečetla, byla si jistá, že to byl nápad agenta Crivara. Teď už ale začala mít pochyby. Už spolu pracovali na několika případech, které nebyly ani trochu jednoduché. Nevyvinul by alespoň nějakou snahu, aby ji zkontaktoval a probral s ní chystanou změnu?

Dnešní den tak pro ni byl naprostou záhadou. Vůbec nevěděla, co ji dnes čeká – a vlastně nejen dnes, ale celkově v dohledné budoucnosti.

Riley si v tu chvíli uvědomila, že ať už jí budoucnost přichystá cokoli, tak vše, čím si v posledním roce prošla, ji dovedlo přesně na toto místo. To, že se zapojila do vyšetřování vražd na koleji, když studovala na univerzitě i to, že pomáhala Jakeovi s řešením případů během svého výcviku, to vše ji směřovalo právě sem.

Nebyla návštěvník.

Byla agentkou FBI.

Přejela k vjezdu pro personál. V budce u vjezdu seděl pracovník ostrahy.

Riley vytáhla svůj odznak a ukázala ho muži v budce.

„Už vás očekávají,“ přikývl pracovník ostrahy.

Následně jí podal parkovací kartu a pokynul jí, aby vjela dovnitř.

Riley zaplavila vlna emocí. Poprvé v životě někomu ukázala svůj odznak FBI a něco to znamenalo.

Mám svoje parkovací místo!

Nadšení ji rychle opustilo, když zjistila, že není tak jednoduché najít volné místo k zaparkování. Do mysli se jí vplížily vzpomínky na včerejší večer.

Po celé té době, co žila na zdejší ubytovně, měla konečně strávit dvě noci a celou sobotu s Ryanem. První noc byla fantastická, protože byli konečně spolu po tak dlouhé době, ale další den už tak příjemný nebyl. Ryan neměl ani trochu radost z Rileyina přeložení a z toho, jaké to způsobí nepříjemnosti.

Nepříjemnosti!

Riley si nahlas odfrkla.

Největší nepříjemností pro Ryana bylo to, že Riley bude potřebovat auto na každodenní dojíždění a on bude muset do práce a z práce jezdit metrem. To se dotklo jeho ješitnosti. Ryanův Ford Mustang byla jedna z mála přepychových věcí, které vlastnil a užíval si, když s ním mohl jezdit každý den do práce. Věděla, že mu to dodává pocit, jako by byl úspěšný právník, kterým, jak doufá, se jednoho dne stane.

Ryan si kvůli půjčování auta otevřeně nestěžoval, ale ani se nedokázal zcela přetvařovat. Tvářil se až příliš velkoryse a sebeobětavě, aby zdůraznil, jak podstupuje velkou oběť. A že to dělá proto, aby ji mohl podporovat v kariéře, kterou si vybrala.

A to všechno kvůli tomuhle pitomému autu, pomyslela si, když zajela do volného parkovacího místa a vypnula motor.

Vystoupila z auta a prohlídla si ho. Vzpomněla si na to, jak poprvé viděla Raynova Mustanga. Ona i Ryan byli ještě studenti na univerzitě a měli své první rande. Zaimponovalo jí, když ji přijel vyzvednout ke koleji v tomhle autě a následně vystoupil, aby jí galantně otevřel dveře u spolujezdce.

Nyní si při pohledu na to samé auto povzddechla.

Tohle euforické období, kdy se s Ryanem teprve vzájemně poznávali, se zdálo být už tak neuvěřitelně dávno. Mustang už jí nedokázal ohromit a přála si, aby z toho Ryan nedělal tak velký problém.

Proč je to vůbec takový problém jet metrem?

Sama jezdila metrem celé léto každý den, když dojížděla na ústředí FBI kvůli programu pro stážisty. Byl to rychlý způsob přepravy a vlastně si cesty s ostatními cestujícími užívala.

Jenže ona, na rozdíl od Ryana, neví, co to je mužská pýcha.

Pokračovala dál k budově a když vešla prokázala se u ostrahy ve vchodě. Pracovník ostrahy si vyhledal její jméno a sdělil jí, že se má hlásit rovnou v kanceláři agenta Crivara.

Nastoupila do výtahu. Teď už si byla jistá, že se její původní odhad potvrdil – za jejím přesunem do Quantica stál agent Crivaro. Nedokázala potlačit pocit hrdosti, že chce, aby tady pracovala. Nejen, že Crivaro byl skvělý agent se spoustou zkušeností, ale v FBI byl téměř legenda.

Co asi může nováčkovi jako je ona dát první den za práci?

Nejspíš jen papírování, odhadla.

To vypadalo na dost nudné vyhlídky, ale dopředu počítala s tím, že práce v FBI nebude jen samé dobrodružství a akce. Ačkoli měla víc zkušeností z terénu, než obvykle nováčci mívají, pořád byla jen nováček. Představa, že na to půjde postupně a pomalu, se jí nezdála tak špatná. Nebude to sice samé velké dobrodružství, ale zároveň to také nebude tak riskantní.

A mít alespoň nějaký čas pravidelnou pracovní dobu taky nebude k zahazení. Spolehlivě daná pracovní doba by mohla usnadnit vztah mezi ní a Ryanem a poskytnout jim příležitost, aby si na sebe zase zvykli.

Vystoupila z výtahu a vydala se chodbou, která vedla ke Crivarově kanceláři a zaklepala na jeho dveře. Z kanceláře se ozval známý chraplavý hlas, který ji pozval dovnitř.

Když otevřela dveře, spatřila Crivara, jak stojí vedle svého stolu. Na sobě měl klobouk a bundu.

A cestovní tašku měl položenou u nohou.

Podíval se na hodinky: „Už jste měla na čase.“

Riley se podívala na vlastní hodinky a přesvědčila se, že nepřišla pozdě. Ve skutečnosti dorazila o něco dřív. Na to, aby něco řekla, byla ale příliš v šoku.

„Kde máte věci na cestu?“ zeptal se Crivaro.

„Ehm, venku v autě,“ odpověděla Riley.

Přestože neměla ještě zkušenosti s prací agenta FBI v oddělení behaviorální analýzy, věděla, že musí být připravena kdykoli a během krátké doby odcestovat. Že by ale potřebovala svůj batoh tak brzy, to opravdu nečekala.

Crivaro se zeptal: „Auto máte na parkovišti pro personál?“

Riley beze slova přikývla.

„Dobrá,“ řekl Crivaro a přehodil si svou tašku přes rameno. „Vyzvedneme ho cestou k mému autu.“

Crivaro vyšel ze dveří a prošel kolem Riley. Riley vedle něj musela popobíhat, aby mu stačila.

„A-ale, kam pojedeme?“ zakoktala se.

„V Arizoně na nás čeká případ,“ objasnil jí Crivaro. „Komerčním letem se dostaneme do Phoenixu, takže nejprve musíme jet autem na letiště.“

Z tak rychlého vývoje situace se Riley zatočila hlava.

„Jak dlouho zůstaneme v Arizoně?“ zeptala se.

„Jak dlouho budeme potřebovat,“ řekl Crivaro. „V takových případech si to netroufám odhadovat.“

Riley už málem zalapala po dechu. Tohle bylo to poslední, co by čekala, že se dneska stane. A rozhodně to zhatilo její naděje, že se s Ryanem vše urovná.

„Počkal byste jen pár minut, než vyrazíme?“ poprosila Crivara. „Musím zavolat snoubenci a dát mu vědět, že odjíždím.“

Aniž by se zastavil, Crivaro se zeptal: „Máte mobilní telefon?“

„Jo,“ řekla Riley a stále s ním držela krok.

„No tak v tom případě, můžete chodit i telefonovat zároveň, co myslíte?“

Pokračovali s Crivarem dál chodbou a u toho Riley vytáhla telefon a vytočila Ryanovo číslo.

Když přijal hovor, začala mluvit: „Ryane, došlo ke změně. Já dneska, ehm, odlétám do Phoenixu. Hned teď.“

Slyšela, jak Ryan vydechl.

„Ty dneska... cože?“

„Jo, no pro mě je to taky šok,“ odpověděla Riley a nastoupila s Crivarem do výtahu.

Ryan zněl rozrušeně.

„Riley, tohle je šílenost. Vždyť jsi první den v práci.“

„Já vím,“ řekla Riley. „Mrzí mě to.“

„Na jak dlouho jedeš pryč?“

Riley polkla a odpověděla: „No, já – já vlastně netuším.“

„Co tím myslíš, že netušíš? A co vůbec budeš dělat v Arizoně? Vrátiš se vůbec domů do Vánoc? Že bys třeba měla pár dní volno, víš?“

To je dobrá otázka, pomyslela si Riley.

Jeho otázku ponechala bez odpovědi a místo toho mu řekla: „Hele, jen co zjistím, kdy se vrátím, tak ti dám vědět.“

„A to tam jedeš autem, nebo co?“ pokračoval Ryan.

„Samozřejmě, že ne. Poletíme komerční linkou.“

„Kdo ‚my‘?“

„Já a agent Crivaro.“

Riley a Crivaro vystoupili z výtahu a zamířili ven z budovy.

„Co bude s mým autem, když tam letíte?“ zeptal se Ryan.

Odpověděla: „Zůstane na parkovišti před oddělením behaviorální analýzy v Quanticu. Nemusíš se bát, nic se s ním nestane.“

„A jak dlouho se bez něj budu muset obejít?“

Riley náhle přepadl nával vzteku.

„To nějak zvládneš, Ryane,“ řekla mu.

„No ale jak dlouho to budu muset zvládat?“

„Jak jsem už říkala – zavolám ti, až to sama budu vědět.“

Riley s Crivarem vyšli z budovy a Ryan dál po telefonu drmolil.

Rileyině pozornosti neuniklo, že ho nejvíc zajímá auto.

Čím déle Ryan mluvil, tím víc byla Riley naštvaná.

S Crivarem akorát procházeli skrz parkoviště, když Riley konečně řekla: „Podívej, Ryane – já teď vážně nemůžu mluvit. Slibuju, že se ti ozvu, jen co budu moci. Miluju tě.“

Ryanovo stěžování ukončilo až ukončení hovoru.

Agent Crivaro otevřel Riley dveře: „Je doma všechno v pořádku?“

„Naprostě perfektní,“ zamručela Riley a nastoupila na místo spolujezdce.

Vztek už ji opouštěl a místo toho se dostavoval pocit trapnosti kvůli tomu, že Crivaro nemohl přeslechnout, co říkala Ryanovi.

Crivaro nastoupil do auta a nastartoval.

Náhle se na Riley téměř neznatelně usmál a řekl: „Jo a jestli jsem to zapomněl zmínit – už jsme oficiálně partáci.

To jsem si tak nějak domyslela, říkala si v duchu Riley, když opouštěli parkoviště.

Takže pár v pár věcech už má jasno.

Určitě je agentka FBI.

Stala se novou parťáčkou agenta Crivara.

A jsou na cestě do Arizony.

Kéž by alespoň tušila, co dalšího může očekávat.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Riley se neustále honilo hlavou: *Je na mě našťvaný nebo co?*

Agent Crivaro na ni celou cestu z Quantica na Reaganovo letiště sotva promluvil.

Ale proč...?

Crivara už znala a věděla, že umí být nevrlý, netrpělivý, a dokonce i vzteklý, když Riley něco pokazí nebo neposlechne rozkaz – obojí se bohužel stávalo až příliš často. Co ale mohla stihnout udělat špatně za tak krátkou dobu, co během rána strávili spolu?

Z budovy oddělení behaviorální analýzy ji vyhnal prakticky bez vysvětlení a ani ji nenechal, aby zavolala Ryanovi o samotě. Ryan byl na ni samozřejmě našťvaný a zčásti na to měl právo.

Ale co mohl mít za problém agent Crivaro?

Možná to se mnou nijak nesouvisí, doufala.

Možná, že ho trápí něco osobního.

Tak jako tak, Riley nepovažovala za dobrý nápad se ho na to na rovinu zeptat.

Dál jen tiše seděla v autě a snažila se soustředit na to nejlepší co mohla – je agentkou FBI, která jede vyšetřovat případ a bude na něm spolupracovat s jedním z nejvíc respektovaných agentů z oddělení behaviorální analýzy.

Když se dostali na letiště, Crivaro rychle pospíchal do příletové haly. Byli hodně ve spěchu a k letištní bráně v podstatě běželi.

Celí zadýchání se přiřítili k letištní bráně akorát při poslední výzvě pro cestující. Riley si vzpomněla, jak ráno dorazila ke Crivarovi do kanceláře a on se podíval na hodinky a zamručel: „*Už jste měla na čase.*“

Teď už Riley chápala, proč Crivaro tak moc řešil čas, kdy dorazila.

Kdyby se k letištní bráně dostali jen o pár minut později, nestihli by let. Byla by ale raději, kdyby jí vysvětlil, co se děje a nečekal od ní jen, že se bude slepě řídit rozkazy.

Jednou se jí svěřil, že se mu s parťáky vždy pracovalo obtížně. Když už není jen v zácviku, ale je jeho nejbližší kolegyní, co to asi pro ni bude znamenat?

Riley si připomněla, že Crivaro musel tuhle cestu plánovat narychlo. Sám o ní nejspíš až do poslední chvíle neměl tušení.

Musí jít o něco hodně naléhavého, domyslela si vzrušeně.

Nastoupili do letadla a Crivaro si sedl k okýnku a při vzletu koukal ven. Riley seděla vedle něj a přemýšlela, o čem asi přemýšlí a proč museli odjet tak narychlo. Když dosáhli požadované letové výšky, Crivaro si položil sedačku o něco níže a dál koukal z okýnka. Světlo na jeho tváři odhalilo vrásky, které mu přibýly za léta práce na složitých případech.

I když Riley nevěděla, o jaký případ se jedná, jedno bylo jisté – určitě se naučí hodně nového. V předešlých případech ji vždy vytrhl z její každodenní rutiny – studium na univerzitě, stáž, výcvik na Akademii. V tomhle případě to ale byla její práce, kterou má přidělenou a musí teda vědět co nejvíc o tom, co se děje.

Ale kdy to asi tak zjistí? Určitě má právo být víc informovaná.

Po chvíli konečně posbírala odvahu.

„Ehm, můžete mi něco říct o případu, na kterém budeme pracovat?“ zeptala se.

Crivaro se nepatrně ušklíbnul. Působil, jako kdyby nevěděl, jak na tuhle otázku odpovědět.

Poté promluvil: „Možná – ale opravdu jen možná – máme co do činění se sériovým vrahem.“

Riley měla pocit, že to, co slyšela v jeho hlase, bylo víc než jen náznak skepse. Zdálo se, že o tom sám není ani trochu přesvědčený.

Po krátké odmlce pokračoval: „Přibližně před rokem bylo nalezeno tělo mladé ženy na turistické stezce v parku Dyson v Coloradu. Včera bylo nalezeno tělo jiné mladé ženy na turistické

stezce v Arizoně. Okolnosti úmrtí byly u obou případů dost podobné. Jedeme do Arizony prověřit, jestli mezi těmito případy je opravdu propojení.“

Crivaro se opět zadíval ven z okýnka, jako by už k tomu neměl co říct.

„Co dalšího víme?“ zeptala se Riley.

„Nic moc,“ odpověděl Crivaro, aniž by odtrhl pohled od okýnka.

Riley byla dočista zmatená. Sice byla v práci první den, ale i tak si byla jistá, že Crivaro musí vědět víc, než co jí řekl. Měl by mít celou složku s informacemi a materiály, které by jí ukázal, aby se mohla v případě zorientovat. A během letu by je měli společně procházet.

„Jak se oběti jmenovali?“ zeptala se.

Crivaro nepatrně pokrčil rameny: Jméno první oběti z Colorada si nepamatuju. A jméno oběti v Arizoně mi nikdo nesdělil.“

Riley nevěřila vlastním uším.

Co to má znamenat, že mu ho nikdo nesdělil?

A co to má znamenat, že si ho nepamatuje?

To se snaží být tajnůstkář nebo...?

V tom jí konečně došlo, co se děje, a údivem otevřela oči dokořán.

„Tohle není oficiální případ FBI, že ne?“

Crivaro s lehkým zavrčením procedil skrz zuby: „Na tom nezáleží.“

Riley popadl vztek.

„Já si ale myslím, že na tom záleží, agente Crivaro. Tohle je můj první den v FBI. Co tu vůbec dělám? Podle mě mám právo vědět víc než jen to, co jste mi řekl,“ odvětila.

Crivaro zakroutil hlavou a protočil oči vzhůru.

„Riley Sweeneyová, jednoho krásného dne vás ten váš instinkt dovede do vážných potíží.“

Obrátil se ve svém sedadle čelem k ní. Tlumeným hlasem jí začal vysvětlovat: „Podívejte se, dneska brzy ráno mi zavolal jeden starý známý. Jmenuje se Harry Carnes. Dřív působil jako policista v LA a spolupracovali jsme kdysi na jednom případě. Teď už je v důchodu a přestěhoval se do Colorada. Před rokem byla poblíž místa, kde žije, zavražděna žena – první oběť, o které jsem před chvílí mluvil. Snažil se pomoci místní policii, ale případ zůstal nevyřešený.“

„A dál?“ zeptala se Riley.

„A – Harry se svou ženou cestují tuhle zimu po Jihozápadě. Harry zaslechl o vraždě, ke které došlo v Arizoně a napadlo ho, že by mohla být propojená s vraždou v Coloradu. Takže mi zavolal, abych to prověřil.“

Riley se cítila ještě zmatenější.

„Dvě totožné vraždy,“ řekla. „Proč to tedy není oficiálně případ FBI?“

Crivaro zakroutil hlavou a řekl: „Nešel jsem oficiální cestou. Neznělo mi to jako něco, do čeho by se chtěla FBI zaplést. Vlastně ani nevím, jak moc jsou ty vraždy stejné a pár detailů, ve kterých se shodují, není nic neobvyklého. Abych byl upřímný, myslím, že spíš propojené nejsou.“

Riley se s přimhouřenýma očima dívala na Crivara.

„Takže mi chcete říct, že letíme do Arizony jenom proto, že děláte laskavost svému starému známému?“

„Přesně tak,“ řekl jí Crivaro.

Riley se marně snažila pochopit to, co jí teď říká.

„Proč ale jedu s váma i já?“

„Jste moje parťáčka,“ řekl Crivaro.

„Ale tohle ani není opravdový případ!“

Crivaro pokrčil rameny: „To ale nevíme jistě. Možná zjistíme, že má Harry pravdu a že ty dvě vraždy jsou propojené a najednou se ocitneme na stopě skutečného sériového vraha. A pokud to tak bude, stane se to nakonec oficiálním případem FBI. A o to byste přijít nechtěla, že ne? Navíc jsem si říkal... no, říkal jsem si, že by to pro nás dva mohla být dobrá příležitost, abychom se spolu sžili.“

Riley málem vyhrkla nahlas: *Vždyt' už jsme spolu pracovali na třech vraždách!*

Rychle si ale také uvědomila, že během těchto případů spolu měli často spory. A ona tehdy ani nebyla agentkou.

Možná má agent Crivaro pravdu.

Možná by si měli dopřát nějaký čas, aby se naučili spolu vycházet ve svých nových rolích. Ale opravdu se jim to podaří díky tomuto neoficiálnímu a nejspíš i neexistujícímu případu?

„Kdo vůbec hradí tenhle výlet?“ zeptala se.

„To je na mě,“ zabručel Crivaro. „Pokud z toho bude skutečný případ, tak mi FBI veškeré náklady proplatí.“

„Takže to vlastně znamená, že spolu jedeme na jakousi dovolenou?“

Crivaro se rozpačitě zasmál: „Berte to tak, že počasí v Arizoně je touhle dobou o dost lepší než ve Virginii. Děkovat mi nemusíte, že jsem vám zařídil změnu prostředí.“

„Nepřijde mi to tak vtipné,“ Riley se snažila znít míň podrážděně, než ve skutečnosti byla. „Mohl jste mi alespoň narovinu říct, o co jde.“

Crivaro se snažil hájit: „No, bylo to celé dost narychlo. A v Quanticu byste neměla beze mě co na práci. Takže není důvod proč nejet společně a aspoň se můžete snažit něco naučit. Na místě budeme vyšetřovat. Tak jako tak by to pro vás mohla být nějaká nová zkušenost. Tak co v tom vidíte za problém?“

„Já vám povím, co je problém,“ řekla Riley. „Doma na mě čeká našťvaný snoubenec, protože z ničeho nic takhle odjízďím. Myslíte, že až se dozví, že ani nejde o opravdový případ, tak ho přejde vztek?“

Crivaro si provinile povzdechl.

„A vy mu to snad řeknete?“

Riley byla šokovaná. Ani jí nenapadlo, že by Ryanovi o tom, co dělá, když je pryč, neříkala.

„Samozřejmě,“ odsekla.

„To mě mrzí,“ řekl Crivaro. „Asi máte pravdu, měl jsem se vás nejdřív zeptat.“

„Jo, to jste měl.“

Crivaro jí věnoval soucitnější pohled.

„Podívejte, jestli se toho nechcete účastnit, tak to plně chápu. Až přistaneme ve Phoenixu, klidně nasedněte na první letadlo nazpátek. Letenku vám zaplatím. Takhle to chcete?“

Jeho nabídka Riley vykolejila a nevěděla, co na to říct.

Neměla bych jeho nabídky využít? přemítala.

V první chvíli se jí volba zdála jednoduchá. Crivaro jí nemá co tahat přes celou zemi kvůli vyřízení této nejspíš úplně zbytečné věci. A když by zamířila rovnou domů, tak by mohla urovnat věci s Ryanem – obzvlášť když bude mít jeden nebo dva dny navíc, než nastoupí do práce v Quanticu. Mohlo by to být přesně to, co s Ryanem potřebují.

Jenže pak si vybavila vztek v Ryanově hlase, když se jí do telefonu ptal: *„A co bude s mým autem? Jak dlouho se bez něj budu muset obejít?“*

Riley potlačila našťvané odfrknutí.

Zatracené auto, nadávala v duchu.

Ryan se víc staral o to, že nebude mít k dispozici svoje auto, než že nebude mít doma Riley.

Tohle jí vážně rozčílilo.

Najednou už neměla sebemenší chuť jezdit domů, aby urovnávala věci s Ryanem. A co se Crivara týče...

Ten se o mě alespoň trochu zajímá.

V jedné věci měl navíc Crivaro pravdu. Budou dělat alespoň nějaké vyšetřování, i kdyby jen proto, aby zjistili, že není co vyšetřovat. Může z toho být nakonec dobrá zkušenost. Mohla by se přiučit něčemu novému.

Nakonec prohlásila: „To je v pořádku. Zůstanu s vámi.“

Crivarovi zablesklo v očích.

„Jste si tím jistá?“ zeptal se jí.

Riley se trochu zaculila a řekla: „Když si to rozmyslím, dám vám vědět.“

Crivaro se usmál.

„No, nabídka pořád platí, když budete ode mě chtít utéct co nejdál. Teda jen co se tohohle výletu týče. Až budeme spolupracovat na oficiálním případu, tak už se mě nezbavíte.“

„Budu na to myslet,“ řekla Riley.

Crivaro se pohodlně opřel a zavřel oči, aby si zdřímnul.

Riley vytáhla časopis z přihrádky na sedadle před sebou a začala jím listovat.

Dumala nad tím, co právě udělala.

Dala jsem přednost práci před Ryanem.

A k jejímu překvapení z toho měla dobrý pocit.

Co to o mně vypovídá? A co to pro nás znamená?

Pak ale začala přemýšlet více o současnosti.

Arizona.

Vůbec nic o ní nevěděla.

Většinu svého života strávila mezi zelenými kopci ve Virginii. Co ji asi v tak odlišné části země čeká?

KAPITOLA PÁTÁ

Po přistání ve Phoenixu si Riley a Crivaro vzali zavazadla a postupovali směrem ven k terminálu. V příletové hale čekalo asi dvacet lidí na pasažéry z letadla. Nebylo pochyb o tom, kdo z nich čeká právě na ně.

Muž s vřelým výrazem ve tváři a lehce načervenalým obličejem energicky mával na Crivara. Riley předpokládala, že to bude Harry Carnes. Vedle něj stála statná žena. Ruce měla založené na hrudi a ve tváři měla zamračený výraz. Riley si domyslela, že tato ne úplně šťastně se tvářící žena bude Harryho manželka.

Muž přivítal Crivara srdečným objetím a Crivaro oběma manželům představil Riley. Žena se jmenovala Jillian. Riley odhadovala, že oba manželé budou přibližně ve věku agenta Crivara nebo o něco starší.

Trochu ji znepokojilo, že oba na sobě měli tričko, džínové kraťasy a sandály. Ona a Crivaro měli bundy a oblečení do chladnějšího počasí.

„Zavazadla máte?“ zeptal se Harry a prohlížel si, jak jsou oblečení.

„Ne, jenom tyhle,“ odpověděl Jake a pozvedl své cestovní zavazadlo.

Harry se rozesmál a řekl: „No, pak budeš mít čas s tím něco udělat.“

Vzpomněla si, co během letu Crivaro říkal.

„*Počasí v Arizoně je touhle dobou dost lepší než ve Virginii.*“

Na počasí v Arizoně rozhodně vybavená nebyla. Odjízďeli ve spěchu, takže si nemohla zabalit nic jiného. Možná si bude muset koupit něco na sebe. S tím, jaký má rozpočet, si toho ale nebude moci dovolit příliš.

Možná to nebude problém, pomyslela si. Jestli se do Quantica vrátí brzy, tak by si měla vystačit s tím, co má.

Následovali Harryho do nejbližšího občerstvení. Všichni se posadili ke stolu a objednali si sendviče k obědu.

Crivaro se obrátil na Harryho: „Tak jsem tady. Pověz mi všechno, co víš.“

Harry pokrčil rameny.

„Kromě toho, co jsem ti řekl do telefonu, moc dalšího nevím. Včera byla nalezena mrtvola ženy na turistické trase poblíž Tunsboro, městečka severně odsud. Jmenovala se Brett Parmová. Zaujalo mě to, když jsem to slyšel ve zprávách, tak jsem zvedl telefon a zavolał policejnímu šéfovi v Tunsboro. Moc se mi nedařilo z něj dostat podrobnosti, ale nakonec mi sdělil alespoň něco. Zmínil se o řezných ranách, které měla žena na ruku – a také, že příčinou smrti bylo vykrvácení. Vykrvácela někde jinde a pak ji nechal u cesty. A v podstatě mi sdělil, ať se nepletu do vyšetřování.“

„A to je přesně to, co hodláme udělat,“ poznamenala Jillian.

Harry se naklonil přes stůl ke Crivarovi.

„Mám z toho ten vážně podivný pocit, Jakeu. Je to úplně stejné jako vražda Erin Gibneyové před rokem. Vzpomínám, jak jsem se snažil pomoci policii v Gladwinu a jak jsem neuspěl.“

Harry sklopil zrak a zamumlal: „Ani jsme nebyli k vyřešení nijak blízko.“

Jillian si povzdechla a řekla Crivarovi: „Harry se cítí provinile. Kdyby prý tehdy vyřešil tu první vraždu, tak by se tahle ani nestala. Což je samozřejmě směšné. Můžeš mu to, Jakeu, nějak rozmluvit? Řekni mu, že nemá smysl se takto trápit.“

Crivaro se na Harryho empaticky podíval. Zdálo se, že přesně ví, jak se cítí.

„Jillian má pravdu. Nemůžeš si to vyčítat. *I kdyby* mezi oběma vraždami byla spojitost...“

Harry ho náhle přerušil: „Jakeu, mezi těmi vraždami *je* spojitost. Cítím to v kostech.“

Riley vyčetla z Crivarovi tváře, že o tom pochybuje.

„Harry, mám za sebou víc případů vražd než ty,“ řekl Crivaro. „Ten pocit zodpovědnosti za něčí smrt moc dobře znám. Stejně jako ten pocit, když ti uniká vrah. Ale nemůžeš se tím nechat pohltit.“

Natáhl se a položil kamarádovi ruku na rameno.

„Ty jsi nikoho nezabil, Harry. Nenesíš za to zodpovědnost. Není to tvá vina. Rozumíš, co ti říkám?“

Harry si dlouze povzdechl a řekl Jakeovi a Riley: „Byl jsem policistou dost dlouho na to, abych si tohle všechno uvědomoval. Nikdy se nepodaří vyřešit všechny případy. Ale taky jsem v téhle práci byl dost dlouho na to, abych poznal, kdy se moje instinkty pletou a kdy ne. Tenhle případ, tahle poslední vražda, mi vážně nedá spát.“

Odložil nedojedený sendvič zpátky na talíř a odsunul ho od sebe.

„Jsem rád, že jste dorazili, abyste prověřili okolnosti tohoto případu,“ pokračoval. „Díky tomu se cítím mnohem lépe. Až dojíte sendviče, odvezu vás do Tunsboro.“

Jillian štouchnula Harryho do ramene a téměř zašeptala: „Počkej, Harry. Nikam nikoho vozit nebudeš. Musíme se vrátit zpátky do kempu.“

Harry se na svou ženu obrátil s prosebným pohledem v očích.

„No tak, zlato,“ odpověděl šeptem. „Tak moc nepospícháme. A Tunsboro je jen krátkou cestu odsud.“

„Můžou si pronajmout auto,“ řekla Jillian. „Nezapomeň, že máme dohodu.“

Harry se tvářil zahanbeně. Riley nechápala, co se to mezi nimi odehrálo. Všimla si, že Crivaro váhá, co má říct.

Nakonec se Jillian přísně podívala na Jakea a řekla: „Harry se do tohoto plést nebude. Ať už jde o cokoli. Je v penzi. A my jsme na dovolené. Nechci, aby se zase zcela pohltit do práce, jako v případě vraždy Erin Gibneyové. Kvůli tomu z něj pak několik měsíců byla troska plná viny. A chci, aby tohle všechno bylo už za námi.“

Harry zdráhavě přikývl a s nepatrným úsměvem řekl Riley a Jakeovi: „No, tak jste slyšeli, co řekla má drahá polovička. Drží mě zkrátka. Rád bych s váma pracoval, ale je to tak. Máme naplánovanou dovolenou a dneska míříme na jih k Národnímu lesoparku v Coronadu. Máme rezervaci v kempu Riggs Flat.“

„A rušit ji nebudeme,“ dodala ostře Jillian. „Za žádnou cenu.“

Harry jí stiskl ruku a uklidnil ji: „Samozřejmě, že ne, zlato. Ale máme dost času na to, abychom je odvezli do Tunsboro. Pak se vrátíme do kempu a odhlásíme. Je to to nejmenší, co pro ně můžu udělat, když přijeli až sem.“

Jillian přísně koukala na Harryho.

„Dobrá – ale jen pokud slíbíš, že si to po cestě nerozmyslíš.“

Harry pozvedl pravou ruku.

„Přísahám,“ řekl a rychle ji políbil.

Jillian se usmála a zdálo to, že se mu povedlo ji uklidnit. Výhružně ukázala prstem na Crivara a dodala: „A ty se ho ani nepokoušej přemlouvat.“

„To by mě ani nenapadlo,“ řekl Crivaro a uchechtnul se.

Manželský pár se nyní zdál mnohem uvolněnější. Harry se dokonce vrátil ke svému nedojedenému sendviči. Během toho, co všichni jedli, navázal s Riley a Jakem přátelskou konverzaci. Jillian ho občas doplnila nebo opravila.

Harry a Jillian se nedávno poprvé stali prarodiči a jejich nejmladší dcera se bude vdávat. V tuto dobu bylo jako obvykle v Coloradu na jejich vkus příliš velká zima. Takže se skoro jako každou zimu sbalili do svého karavanu a vydali se na cestu na Jihozápad, kde je mnohem tepleji. Tam jezdili od kempu ke kempu.

Harry pyšně ukázal Riley a Crivarovi fotku svého vybavení na kempování – velký obytný přívěs za bílým vozem. Byl to jejich „domov na cestách“, jak se vyjádřil Harry.

Jejich klábosení pokračovalo a Riley si všimla posmutnělého výrazu na Crivarově tváři.

Přemýšlela...

Že by jim Crivaro záviděl?

Crivaro a Harry se zdáli být oba ve stejném věku. Vůbec neuvažovala o tom, že by Crivaro šel do penze. Jestlipak to on sám někdy zvažoval?

Mělo by to pro něj vůbec nějaký smysl?

Riley o svém učiteli nevěděla mnoho věcí. To málo, co věděla, ale bylo, že je rozvedený a má syna, který se mu odcizil.

Crivarův život se ani vzdáleně nepodobal životu Harryho a Jillian, kteří byli obklopeni šťastnou rodinou. Jestli měl nějaká vnoučata, nikdy se o nich Riley nezmínil. Sdělil Riley, že jeho bývalá žena je znovu šťastně vdaná a že jeho syn se živí prodejem nemovitostí a...

„Žij naprosto normální život, jako ostatní lidé.“

Potom se sebekriticky zasmál a dodal: *„Já to asi normálně neumím.“*

Riley si poprvé uvědomila, že Crivaro musí být dost osamělý.

Jestli jediným smyslem jeho života byla jeho práce a jestli má pocit, že tím v životě o něco přišel, pak v něm bezpochyby musela tato spokojená manželská dvojice v důchodu vyvolávat melancholické pocity.

Mohla jeho osamělost za to, že ji vzal s sebou na tenhle prapodivný výlet?

Čas od času měla Riley pocit, že Crivaro je pro ni víc jako její otec, než ten zahořklý ex-mariňák, co žije sám v horách. Když už nic jiného, tak ji alespoň občas pochválil za to, co udělala dobře. A to je víc, než kdy udělal její pravý otec.

Přemýšlí o mně někdy jako o své dceři? napadlo ji.

Všichni dojedli a zamířili na parkoviště. Riley se ulevilo, že počasí bylo ve skutečnosti příjemné. Bylo teplo, ale nebylo horko ani dusno. Možná si přeci jen vystačí s oblečením, které si s sebou sbalila.

Očekávala, že dorazí ke karavanu, který viděla na fotkách, ale na parkovišti stálo jen samotné vozidlo bez přívěsu.

„Kde máte přívěs?“ zeptal se Crivaro.

„To je na naší výbavě to nejlepší,“ odpověděla Jillian. „Kdykoli můžeme odpojit náš domov a nechat ho v kempu a projet se po okolí v našem... no... řekněme autě. Není to tak nóbl, jako mají jiní, ale je to praktické.“

Crivaro a Harry nastoupili dopředu a Riley s Jillian se usadily na prostorných sedadlech vzadu.

Harry opustil letiště a po cestě pokračoval v přátelském hovoru s Crivarem – kudy sem z Colorada přijeli, kam mají namířeno, co navštěvují každou zimu a kde mají dobré restaurace. Riley měla dojem, že má snad nekonečnou zásobu naprosto obyčejných věcí, o kterých může hovořit, ale zdálo se, že ho Crivaro pozorně poslouchá a vůbec ho to nenudí.

Riley přestala věnovat jejich konverzaci pozornost. S povděkem přijala, že Jillian, která seděla vedle ní, nemá potřebu ji zahrnout podobnou prostoduchou konverzací.

Riley přemítala, co by vůbec v rámci zdvořilostní konverzace Jillian říkala.

Když Harry najel na dálnici a zamířil na sever, Jillian se rozpovídala.

„Koukám, že jsi zasnoubená.“

Ta poznámka Riley rozhodila, ale vzápětí si všimla, že Jillian kouká na její zasnubní prsten.

Usmála se a řekla: „Ano, to jsem.“

Jillian se pousmála a zeptala se: „Máte už určené datum svatby?“

Riley naprázdno polkla.

„Ehm, ne, ještě ne,“ odpověděla.

Pravdou bylo, že s Ryanem neměli nejmenší tušení, kdy by se svatba měla konat. Někdy se zdála i samotná myšlenka na svatbu naprosto nereálná.

„Tak vám přeju, ať jste hlavně šťastná,“ řekla Jillian.

Jillian se otočila začala koukat z okna.

Riley přemýšlela nad významem jejích slov.

„Tak vám přeju, ať jste hlavně šťastná.“

Jillian se svým manželem očividně své štěstí našli. Ale Riley měla pocit, že to nebylo zadarmo a že Harryho práce u policie určitě jejich cestu za štěstím neusnadnila.

Riley opět přemýšlela o své vlastní budoucnosti.

Co pro ni měla přichystaného?

S Ryanem jim občas spolu bylo naprosto skvěle. Ale měla obavu, že jakékoli dlouhodobější štěstí by v jejich případě bylo také těžce dosažitelné.

Bude moci jednou odejít do penze a užívat si čas s někým, koho miluje?

Anebo skončí osamělá jako agent Crivaro?

Riley se podívala ze svého okna. Krajina, která jí přebíhala před očima byla tak odlišná od čehokoli, co kdy viděla. V porovnání s oblastmi, které lidi zastavěli a zkulivovali tam zeleň, se jí zdejší krajina zdála úplně bez života.

Někde v poušti podobné téhle přišla mladá žena brutálním způsobem o život. Stalo se to poprvé? Nebo už ta stejná zrůda vraždila dřív?

Pokud ano, pak ho Crivaro a Riley musí nadobro zastavit.

KAPITOLA ŠESTÁ

Rileyině pozornosti neuniklo, že jak se blížili k městu Tunsboro, Jillian začala opět vypadat znepokojeně.

Možná k tomu má důvod, pomyslela si Riley.

Muži vepředu se už nebavili o cestování a dalších běžných věcech. Harry přerušil svůj monolog a vrátil se k tématu, které ho nepřestalo tížit.

„Taky už mám rozpracovanou teorii k těm dvěma vraždám,“ řekl. „Chceš ji slyšet?“

Riley zaslechla, jak si Jillian povzddechla. Určitě si dělala starosti, že na poslední chvíli její manžel nedodrží slib a že se přece jen zaplete do případu.

Crivaro vypadal podrážděně a téměř neslyšně zamručel.

Riley byla přesvědčená, že tím chtěl říct „ne“. Ale Harry byl očividně odhodlaný se o svou teorii stejně podělit.

„Myslím si – ne, jsem si skoro jistý – že vrah má obytný vůz a cestuje od kempu ke kempu.“

„Takže je to někdo jako ty?“ zeptal se suše Crivaro.

Harry se zachechtal.

„Jo, někdo jako já, až na to, že já strávil roky snahou tyhle neřády chytat. Ale jo, svým způsobem máš pravdu. Vrahem je někdo, kdo naprosto splynul s lidmi, co kempují a s jejich kulturou. V kempech si určitě vyhlíží oběti.“

Crivaro zavrtěl hlavou: „Já ti nevím, Harry.“

Harry ho ignoroval a dál rozvíjel svou teorii. Riley měla naprosté pochopení pro Crivarovy pochybnosti. I kdyby měl Harry pravdu a ty dvě vraždy byly propojené, tak to ještě určitě neznamenalo, že by vrah své oběti „pronásledoval“. Byla si vědoma, že některé vraždy jsou spontánní činy, ke kterým došlo, protože někdo měl k jejich spáchání vhodnou příležitost. Necestují navíc většinou lidé v karavanech ve skupinách nebo aspoň v párech? Představa kempujícího psychopata, který křížuje kempy v celé zemi se zdála poněkud přitažená za vlasy.

Nakonec Harry dodal: „Takže, Jakeu, ne že bych ti chtěl říkat, jak máš dělat svou práci...“

Riley si všimla, jak s sebou Crivaro při těchto slovech škubnul. Opět zamručel: „Ve skutečnosti, tohle není moje práce.“

Harryho to ani trochu nezarazilo. Nerušeně pokračoval: „Myslím, že byste měli obrazit kempy v okolí a poptat se lidí. Dřív nebo později najdete potřebnou stopu.“

Crivaro protočil očima a Riley s ním naprosto souzněla.

Aniž by věnoval pozornost Crivarově nelibosti, Harry pokračoval: „A mějte na paměti, že si nemůžete nakráčat do kempu takhle, jak teď vypadáte. Vždyť na sobě v podstatě máte nápis „FBI“. Znáš ty lidi v kempech, většinou jsou neskutečně přátelští a rozpovídají se s kýmkoli. Ale víte, že lidi jsou různí. A někteří jsou víc – jak se to říká?“

„Rezervovaní,“ zavrčela Jillian. „Někteří jsou prostě plaší.“

„Jo, to je ono, plaší,“ řekl Harry. „Někteří nejsou tak sdílní. A když vás spatří někdo takový, tak se vyplaší a nic z něj nedostanete. Takže bych vám radil, abyste pracovali v utajení a předstírali, že taky kempujete. Můžeš být třeba její strýček, nebo něco takového. Určitě víš, jak na to, ale tady by to mohlo být těžší, než se na první pohled zdá. Nejdřív si budete muset opatřit nové oblečení, oblečte se víc jako já a Jillian. A budete potřebovat vlastní přívěs nebo obytný vůz...“

V tom okamžiku mu Crivaro rázně skočil do řeči: „Harry, já si přece nebudu kupovat karavan.“

„Jo, to je jasný, ale můžete si nějaký *pronajmout*,“ sdělil mu Harry. „V okolí budou nějaké kempy by vás se starým nebo polorozpadlým karavanem ani nepřijali. Šéf policie v Tunsboro vám určitě poradí, kde si můžete něco pronajmout.“

Riley se nemohla ubránit tomu, aby jí myšlenka na to, že kempuje s Crivarem a předstírá, že je jeho neteř, nevykouzlila na tváři lehký úsměv. Byla to naprostá šílenost.

Vždyt by nás museli hned prokouknout, řekla si v duchu.

V Harryho neustávajícím přívalu rad se odrážel jeho zápal pro tento případ. Soudě dle Jillianina zasmušilého mlčení si toho jeho žena byla dobře vědoma.

Zatímco Harry dál pokračoval v monologu o tom, jak mají Riley s Crivarem tento případ vyšetřovat, projížděli kolem golfových resortů a kovbojských rančů pro turisty v okolí města Tunsboro.

Po příjezdu do Tunsboro nabyla Riley dojmu, že vjeli do starého městečka z doby westernu, který se někdo neúspěšně snažil zahalit do moderního hávu. Hlavní ulici lemovaly budovy s falešnými čtvercovými štíty. Před domy se nacházely vachrlaté verandy podepírané dřevěnými trámy. Sem tam byl některý dům nově natřený, ale jinak se nezdálo, že by ostatní byli připravené na moderní dobu a blížíci se rok 2000.

Betonový chodník, dlážděné ulice, semaforey, a hlavně auta byly ve skutečnosti to, co se v tomto městě zdálo nepatřičné.

Harry zaparkoval před policejní stanicí, která měla také zastaralé průčelí.

Otočil se na Riley a Crivara.

„Velitel Webster vás nebude očekávat. Neříkal jsem mu nic o tom, že jsem kontaktoval oddělení behaviorální analýzy. Mě zná alespoň z našeho hovoru po telefonu. Asi bych měl tedy jít s váma dovnitř a – „

Jillian ho rázně přerušila: „Ani o tom nepřemýšlej, Harry.“

Harry se otočil na svou ženu s prosebným výrazem v očích.

„Byla by to jen minutka, zlato,“ řekl.

„Ty to na minutku mít nebudeš a moc dobře to víš. Tady se rozloučíme s tvými přáteli a zamíříme zpátky k našemu přívěsu a budeme pokračovat k národnímu lesoparku v Coronadu. Tak to bude.“

„Ale, zlato – „

„Ne, žádný ‚ale‘, Harry. Jestli vlezesh dovnitř, tak si vezmu naše auto a odjedu pryč sama bez tebe.“

Harry si povzdechl a nuceně se zasmál.

„No, tak jste slyšeli mou drahou polovičku. Jak jsem říkal, drží mě zkrátka. My už teda pojedeme. Zlomte vaz, vy dva. A ještě jednou díky, že to prověříte.“

Při vystupování z auta Riley zaslechla, jak Harry zamumlal: „A nezlobil bych se, kdybys mi dal vědět, jak se vše vyvíjí.“

„Ani to nezkoušej!“ vyštěkla Jillian.

Riley a Jake zůstali stát a sledovali, jak Harry se svou ženou odjíždí pryč z města.

Riley si připadala zvláště, že se najednou ocitla uprostřed takového starého malého města.

Crivaro se očividně cítil podobně. Zadíval se do země, přešlápnul na místě a zakroutil hlavou.

„Tohle je šílenost,“ řekl. „Neměli bychom se do toho vůbec vměšovat.“

Riley se zasmála a řekla: „No, můj nápad to nebyl.“

„Kromě toho,“ dodala. „Jediné, co jsme se skutečně dověděli, je, že Harry má ve všem pravdu.“

Crivaro jí věnoval zlostný pohled a zavrčel: „No určitě se plete v tom, že my dva budeme kempovat. To je naprosto směšné. K tomu nikdy nedojde.“

„Souhlasím,“ řekla Riley.

Crivaro se otočil a zamířil k policejní stanicí.

„Tak jdeme, představíme se policejnímu veliteli.“

Vstoupili dovnitř do malé policejní stanice. Recepční je poslala rovnou do kanceláře velitele Everetta Webstera. Když vešli do jeho kanceláře, seděl na kraji stolu a hovořil s jiným policistou. Zdálo se, že hovoří o něčem vážném.

Riley si byla jistá, že spolu hovoří o vraždě, která se nedávno odehrála.

Riley a Crivaro ukázali své odznaky a představili se. Webster zůstal s pusou dokořán.

„Proboha,“ řekl. „Co tu sakra dělají federálové?“

Crivaro odpověděl: „Pokud máme správné informace, tak poblíž jedné ze zdejších turistických stezek bylo nalezeno tělo zavražděné ženy.“

Webster řekl: „No to jo, ale nikdo kvůli tomu nevolal FBI. Jde o místní případ a zvládneme to sami.“

S přimhouřenýma očima pozoroval Riley a Crivara a nakonec řekl: „Tak počkat. Nejste tady na popud toho cvoka z Colorada, že ne? Ten chlap mi volal a snažil se mě přesvědčit, že existuje nějaká souvislost mezi touhle vraždou a jinou, ke které došlo před rokem.“

Crivaro pokrčil rameny: „Chceme tu jen něco prověřit.“

Webster zakroutil hlavou a obrátil se na druhého policistu: „Můžeš nám na chvíli nechat soukromí, Wally?“

Wally přikývl a odešel z místnosti. Webster začal přecházet sem a tam před svým stolem. Podle Riley to nebyl příliš pohledný muž, velká brada vyčnívající dopředu a zkosené čelo mu dodávalo poněkud prehistorický vzhled jeskynního muže. V jeho pohledu ale byla patrná inteligence a ostražitost.

Obrátil se na Riley a Crivara.

„Podívejte se, nemám vůbec tušení, jak se tomu chlapovi podařilo přemluvit FBI, aby vás dva poslal, ale byla to naprosto zbytečná cesta a je mi líto, že s tím teď máte komplikace. Já a mí muži ten případ zvládneme.“

„O tom nepochybuji,“ ujistil ho Crivaro příjemným hlasem. „Ale když už jsme tady, mohl byste nám o té vraždě něco povědět. Jsme z oddělení behaviorální analýzy a zdá se, že tohle není jen tak obyčejný vrah. Jen jsme si říkali, že bychom mohli být nápomocní.“

„Oddělení behaviorální analýzy? No, je fakt, že ten případ je zvláštní, to musím uznat. Oběť se jmenovala Brett Parmová. Před chvílí jsem dotelefonoval, abych se o ní dověděl něco víc.“

Webster si vzal do ruky nějaké poznámky ze stolu a nasadil si brýle na čtení.

„Podle mých informací pracovala jako recepční u doktora v North Platte v Nebrasce,“ řekl. „Přijela sem na třítydenní dovolenou. Pár nocí přespala v nedalekém kempu Střízlíkovo hnízdo. Z kempu odjela v sobotu. To bylo naposledy, co ji kdokoli viděl – alespoň do té doby, než ji včera večer našel turista na stezce. Podle všeho měla rezervaci v kempu Bobří ocas, který je kousek odsud. Ale tam už nikdy nedorazila.“

Webster položil poznámky zpět na stůl a řekl: „Nejdivnější na tom všem je, že nebyla zabitá přímo na té stezce, kde byla nalezená. Vypadá to, že byla pořezaná a vykrvácela někde jinde. Pak bylo její tělo odhozené na stezce.“

Webster zkrřížil ruce na hrudi a dodal: „Podívejte, nemám problém vám přiznat, že jakmile dojde k vraždě v mém okrsku, беру to dost osobně. Neprospívá to turismu a příjmy z turismu tvoří v podstatě celou ekonomiku Tunsboro – alespoň od té doby, co zavřeli před léty doly. Můžete vzít jed na to, že s mými muži ten případ co nejdřív objasníme. Bez urážky, ale raději bych se obešel bez zásahu z Quantica.“

Crivaro přikývl: „Tomu rozumím a respektuji to. Ale když už jsme tady, nevidilo by vám, kdybychom se podívali na místo činu? Mrkneme se, jestli zde budeme mít nějakou práci nebo ne – a jak to tak vypadá, tak nebudeme. Pak se vám můžeme klidit z cesty.“

Websterovi se očividně trochu ulevilo.

„To zní jako plán,“ řekl. „Shodou náhod, jsem se tam před chvílí akorát chystal. Takže vás tam můžu vzít.“

Riley a Jake následovali Webstera ven z policejní stanice a nasedli do jeho auta.

Když vyjížděli ven z města, Riley přemýšlela nad tím, jak zemřela Brett Parmová.

„Byla pořezaná a vykrvácela někde jinde.“

Riley si vybavila poslední případ, na kterém s Crivarem pracovala, a otřásla se hrůzou. V jejich předešlém případě zabíjel vrah své oběti pomocí ostnatého drátu. Stejně jako nyní, i jeho oběti vykrváceli pomalu k smrti. Tahle podobnost ji znepokojila.

Přemýšlela také nad tím, co před chvílí prohlásil Crivaro.

„Pak se vám můžeme klidit z cesty.“

Myslel to skutečně vážně?

Riley neměla sebemenší poněti, jestli má Harry pravdu a ty dvě vraždy mohou být propojené. Ale s jistotou věděla, že nedávno byla poblíž brutálně zavražděná žena.

Copak od toho mohou jen tak odejít?

Skutečně poletí zpět do Quantica, aniž by se tomu pokusili přijít na kloub?

Přestávalo jí to připadat jako reálná možnost.

Ale co když na tom Crivaro bude trvat?

Bude se muset smířit s jeho rozhodnutím, ať už bude jakékoli. A zatím nedal vůbec najevo, že by měl o tento případ zájem.

Možná to bylo tím, že zvláštní agent Jake Crivaro už za ty dlouhé roky služby v oddělení behaviorální analýzy viděl tolik vražd.

No, pomyslela si, zvláštní agentka Riley Sweeneyová viděla za svůj život více vražd než většina lidí v jejím věku.

A tohohle případu se vzdát nechtěla.

KAPITOLA SEDMÁ

Velitel Webster vyjel autem z Tunsboro a Riley cítila, jak v ní roste napětí.

Jsou nervózní i ostatní? zajímalo ji.

V Crivarově tváři se nedalo vyčíst, že by jeho zájem o případ stoupal. Seděl vepředu vedle velitele a spíš působil znuděně.

Copak ho ten případ vůbec nezajímá? Ani po tom, co jsme se trmáceli až sem přes celou zemi?

S povzdechem se Riley usadila na zadním sedadle. Doufala, že až dorazí na místo činu, její parťák trochu pookřeje.

Webster se Crivara zeptal: „Ten týpek Harry Carnes – ten, co mi volal – vy ho znáte?“

„Tak trochu,“ odpověděl Crivaro.

Riley pochopila, že Crivaro nechce přiznat, že sem s Riley dorazili, aby vyhověl osobní prosbě svého starého přítele. Pravděpodobně bylo lepší nechat Webstera si myslet, že je sem poslala FBI oficiálně.

„No, ten tu svou pusou vážně nezavře,“ řekl Webster. „Sotva jsem se za celý náš telefonát dostal ke slovu.“

Riley si všimla, jak přes Crivarovu tvář přelétl úsměv. Nebylo těžké uhádnout, co si asi myslí.

To, že nezavře pusou, vážně sedí.

Během toho společně stráveného času Harry téměř nepřestal mluvit.

Webster dodal: „Působil na mě jako nějaký fanoušek konspiračních teorií. Pořád mluvil o ženě, která byla zabitá v Coloradu. Měl vymyšlenou teorii... a jakou. Prý udeřil ten samý vrah, který vraždil před rokem a o nějakých 1300 kilometrech jinde. Vy tomu ale nevěříte, že ne?“

Crivaro neurčitě zabručel.

Webster se zasmál: „Kdybych to nevěděl, tak bych si tipnul, že Harry Carnes je rodák z Tunsboro. Máme tam pár starousedlíků, kteří rádi vymýšlí takovéto povídačky. O našem městě se už od dob, kdy se ještě dolovalo, povídá legenda. Říká se v ní, že pokud se někdo napije ze zátoky Saguario, pak už nikdy po zbytek svého života nepromluví pravdu. Až do smrti vypráví jen šílené historky.“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.